

Kønsligestilling blandt Etniske Minoriteter

Ungdomskultur

Psykolog Rashmi Singla
cand. psych., M.Sc., ph.d.

Introduktion: Baggrund og forståelse af ungdom

Unge etniske minoritetskvinders håndtering af livets udfordringer relateret til alder og tilhørsforhold til en etnisk minoritetsgruppe i Danmark er hovedemnet i denne artikel. Med udgangspunkt i en socialpsykologisk forståelse af ungdom og etnicitet er det grundlæggende perspektiv, at de unge kvinder ikke kan betragtes som passive objekter, men er aktive personer, der bestræber sig på at løse problemer, at redefinere deres roller i forskelligt omfang og ændre deres livssituation på forskellige måder.

Artiklen er fortrinsvis baseret på min ph.d. afhandling *ungdomsrelationer og etnicitet* (Singla, 2000), hvori jeg sammenligner velfungerende og dårligt fungerende unge herunder både etniske minoriteter og danskere. Desuden afspejler artiklen nogle af de løbende erfaringer, jeg har som praktiserende psykolog, med de unge og deres familier.

I artiklen anvendes pseudonymer for at beskytte de unge kvinders identitet. Endvidere fokuserer jeg på de socialiseringsmønstre, der er en del af de unge kvinders udvikling samt de vanskeligheder, der i denne forbindelse opstår både i forhold til familien og majoritetssamfundet. Herudover beskriver jeg forskellige strategier, som de unge kvinder anvender for at klare de problemer, som de bliver konfronteret med.

Den sidste del af artiklen handler om de unge kvinders erfaringer med hjælpesystemet, deres evalueringer og forslag. Afslutningsvis er der en appel til familien, hjælpesystemet samt det bredere samfund om at skabe positive rammer for unge kvinder med etnisk minoritetsbaggrund.

Ungdommen: biologiske ændringer og det moderne samfund

Når man omtaler ungdom i det 21. århundrede i Danmark, tænker man almindeligvis på personer mellem 13 og 21 år, fester, mange muligheder, kærester o.s.v., men hvis man tænker på den samme aldersgruppe for ca. 100 år siden, så var situationen anderledes. For få generationer siden havde de fleste i den aldersgruppe arbejde og forsørgede sig selv. Hvis man bevæger sig til andre dele af verden, har unge ligeledes andre vilkår end i Danmark. Det gælder særligt for ikke-moderniserede områder i Asien og Mellemøsten, hvor afstanden mellem barndom og voksentilværelse er ganske kort - uden den mellemliggende ungdomsfase. De biologiske ændringer eller pubertetsændringer er universelle, dvs. de sker for mennesker i hele verden, men de psykiske og sociale ændringer varierer i forskellige samfund og forandrer sig igennem historien. Ungdommen, som vi kender den i dag i Danmark, er et produkt af den samfundsmæssige udvikling – bl.a. industri og massemedier, som er med til at gøre Danmark til et moderne samfund (Mørch, 1985).

Denne forståelse af ungdom danner baggrund for min belysning af de unge etniske minoritetskvinders situation, idet de fleste har forældre, der stammer fra andre dele af verden, hvor ungdommen ikke på samme måde eksisterer som en fase mellem barndom og voksentilværelse.

Kønsperspektivet er væsentligt for disse unge kvinder, idet partilokalitet er en del af familiestrukturen, dvs. de unge kvinder flytter hjem til ægtefællens familie efter indgået ægteskab. Vi lever alle i en mandsdomineret verden, ikke desto mindre har patriarki, dvs. et bredt socialt system hvor både mænd og kvinder deltager hovedsageligt for at tilfredsstille mandens interesser, en særlig betydning i de unge kvinders hverdag.

I denne sammenhæng er Dorte Marie Søndergaards (1996) resultater af undersøgelser af danske unge i Danmark relevante. De understreger, at der stadig eksisterer asymmetriske kønsforhold i den vestlige verden, hvor der har været frihed til at udvikle kønsidentitet på tværs af biologi og traditioner. Når kønsaspektet således stadig er væsentligt i den vestlige verden, bliver spørgsmålet, hvordan samspillet mellem etnicitet, ungdom og køn giver sig udtryk. Det kan besvares ved at betragte mediernes og forskningens grundlæggende fremstilling af de unges situation.

Grundlæggende perspektiv: Fra dobbelt marginalitet til dobbelt udfordring

Når man analyserer fremstillingen af unge etniske minoritetskvinder i medier og forskning, så viser det sig, at de enten har været fraværende eller er blevet fremstillet som passive ofre, ”stakler” med massive problemer. Denne fremstilling afspejler et grundlæggende perspektiv, hvor de unge kvinder anses for at være marginale på en dobbelt måde - både aldersmæssigt og i forhold til deres etniske tilhørsforhold. Dette perspektiv om dobbelt marginalitet indtog jeg selv tidligere (Singla, 1985) med henblik på belysning af denne gruppe. Det viste sig dog, at det var utilstrækkeligt, idet det ikke var alle unge etniske minoritetskvinder, der var ”stakler” og ikke fungerede. Såvel mine professionelle som sociale erfaringer understregede, at nogle unge etniske kvinder klarede sig godt. Jeg indtog derfor et andet grundlæggende perspektiv (Singla, 1997 & 2000) og betragter nu denne periode som en periode med dobbelt udfordring, hvor der både er risici og muligheder. Dette perspektiv er med til at skabe forståelse af såvel de kvinder, der klarer sig godt som dem, der klarer sig dårligt.

I det følgende adskiller jeg de to udfordringer, hvilket giver mulighed for at præsentere de unges egne forklaringer og handlingsmåder indgående. I det virkelige liv er udfordringerne dog tæt og komplekst forbundne. Med udgangspunkt i den aldersrelaterede udfordring belyser jeg de unges kvinders egne problemer og målrettede handlingsmåder eller strategier.

Kønsbaseret socialisering og reorganisering af familien: vanskeligheder og strategier

At opretholde sociale relationer og yde omsorg (Care perspective) har været tæt forbundet med den feminine identitet på tværs af kulturer og samfund, men har større betydning i den migrationsproces og minoritetsstatus, som de unge kvinder og deres familie er del af. De unge kvinder er i højere grad forpligtet til at opretholde familiens funktioner og traditioner, og de konfronterer flere restriktioner i forhold til frihed end de unge mænd. Dette aspekt af de unges kvinders opdragelse og tilpasning til samfundets krav har både psykologiske omkostninger og vindinger idet moderne samfund. Analysen i denne undersøgelse viser, at selv for de velfungerende unge kvinder, der klarer sig godt socialt og i skolen, er der konflikter bl.a. i forbindelse med deltagelse i sociale aktiviteter, valg af venner, kærester og påklædning.

Samtidig er der opmærksom på at man kan udvikle sin forståelse af ungdom og forældrenes midtlivskrisen, ved at have en dynamiske perspektiv i udviklingspsykologi, idet den unge som regel er omgivet af forældre i midlivet og forældre ofte i midlivet er omgivet af unge mennesker (Visholm, 2000).

Udsagnene fra Mita, der klarede sig godt i 2. g., viser, at hun ingen bevidsthed havde om kønsforskelle, før hun kom i puberteten. Restriktionerne afspejler forældrenes bekymring og angst for deres døtres sikkerhed, som også her relaterede til deres egne midtlivskrise

Indtil jeg var 10-12 år, var der frihed ligesom de danske jævnaldrene, restriktionerne kom senere.... Det var chokerende, da jeg ellers havde tænkt, at mine forældre var meget liberale (permissive). Farmor boede derhjemme og var sur, hvis jeg havde kontakt med drenge..... Der var uenigheder med mine forældre angående tøj. Men i det hele taget gik det godt.

Til gengæld er der mere alvorlige uenigheder og stress faktorer blandt de unge kvinder, der ikke klarer sig godt og derfor får kontakt med det psykosociale behandlingssystem.

Som den unge kvinde Nadia udtrykker:

..... Jeg følte, at jeg næsten var blevet voksen. Min mor og far arbejdede. Mine to ældre søstre var også ude, og jeg var i folkeskolen. Jeg var hjemme, når andre ikke var. Jeg skulle passe mine yngre søskende. Jeg skulle klare mange ting..... Jeg følte et stort ansvar for mine yngre søskende, når jeg var hjemme.

Nadia omtaler desuden problemet med valg af ægtefælle. Hun ønskede at gifte sig med en herboende fætter, men faderen ønskede en anden fætter som ægtefælle. ligeledes for den 17-årige Ania bestod problemerne i konflikter mellem forældrenes krav og ungdomskravene, hvilket medførte en oplevelse af manglende frihed.

Disse aspekter af de unges livssituation illustrerer, at deres behov og interesser tilsidesættes, bliver et omsorgs- og relationelt perspektiv problematisk for de unge kvinder.

Den samlede analyse fremhæver en række tendenser i forhold til hhv. de unge danske kvinder og unge etniske minoritetskvinder, som klarer sig dårligt. Mønstrer er, at de dårligt fungerende danske kvinder oplever et næsten totalt omsorgssvigt og fravær af omsorgspersoner, hvorimod de dårligt fungerende etniske minoritetskvinder alle oplever for stor involvering, overengagement og indblanding, hvilket medfører restriktioner og dårlig kommunikation. Nedenfor findes et par eksempler på manglende kommunikation mellem generationer.

” De misforstår vores beskyttelse som restriktioner ”— et forældre udsagn

” Forældre er gammeldags ” en ung udsagn

Hvordan disse konflikter og vanskeligheder klares handler næste afsnit om. Indledningsvis vil jeg dog påpege, at der eksisterer et fælles reaktionsmønster for kvinder på tværs af etniske forskelle. Det vil sige, unge kvinder og mænd reagerer forskelligt i forhold til disse problemer og i forhold til ængstelse generelt. Unge kvinder reagerer ofte indad, bliver hæmmede og tilbagetrukne, undgår visse sociale relationer, hvilket analyseres som ”internalisering disorder”, mens unge mænd ofte reagerer udad med rastløshed, aggressiv adfærd manglende koncentration, viser mere risikoadfærd, hvilket analyseres som ”externalisering disorder”. Samtidig er der undtagelse til disse brede mønstre afhængige af omgivelse. Disse mønstre kombineret med de unge kvinders fokus på relationer indeholder processer af *empowerment*, dvs. omfordeling af magt mellem køn, familiemedlemmer og minoritets- og majoritetsmedlemmer, hvilket jeg gør nærmere rede for i det følgende. *Empowerment* involverer udfordring af eksisterende magtforhold. Processen kan være på mikro (enkelt person,

gruppe) såvel som makro (samfundsmæssig) plan. Vi fokuserer på det mikro plan i nærværende artiklen.

Der findes dermed elementer af oprør, når de unge anvender aktive strategier, og det kræver mod at konfrontere uligheder inden for familien og i samfundet. De hovedstrategier de unge kvinder anvender i forhold til familien er:

- Forhandling inden for familien inklusiv delvis skjulen
- At flytte hjemmefra med eller uden kontakt

Forhandlinger inden for familien inklusiv delvis skjulen

De unge kvinder forsøger at forhandle med familien, finde alternative løsninger og kompromiser, idet adaptation, som er meget væsentligt i kvinders socialisering, ikke kun indebærer accept, men også udvikling af forhandlingsfærdigheder. En indisk antropolog Ganesh (1999) har anvendt følgende rammende udtryk: *bargaining with patriarchy*.

En familiestruktur med flere søskende gør det muligt at have søskende som allierede.

For Mita blev det muligt at opnå færre restriktioner som fx. at deltage i gymnasiefester, når hendes ældre søskende bakkede hende op i forhandlinger med forældrene. Nadia involverede ligeledes andre familiemedlemmer fra den store familie og indgik i dialog med sin far. Hun fortalte:

..... Jeg overvejede aldrig at forlade min familie. Min far sagde også: Bed hende om ikke at komme hjem igen. Men jeg vidste godt, at han var vred og såret. Jeg vil gerne forlade hjemmet, når jeg bliver gift. Jeg sagde okay, nu er jeg ved at få, hvad jeg ønsker...så skal jeg klare alt, hvad der kommer med.

Når strategien med at forhandle og indgå kompromiser ikke er brugbar, og de unge kvinder oplever mange restriktioner og stor kontrol og samtidig ønske at imødekomme ungdomskravene, anvender de strategien *delvis skjulen for forældrene* i forskelligt omfang.

Et eksempel er, at Mita tager mere modepræget tøj med til gymnasiet og skifter der til festen, og Ania skjuler sin kærestes tilstedeværelse for familien. Jeg betragter denne strategi som en pragmatisk måde at skabe balance mellem forældrenes og ungdomskulturens modstridende krav, og den anvendes af en del velfungerende unge kvinder tilsyneladende uden skadelige psykiske virkninger. Følgende udsagn støtter denne fortolkning af strategien:

Hvad forældre og andre ikke ved, gør ikke ondt

Lignende undersøgelser fra USA bekræfter strategien som meget udbredt i forhold til at håndtere forskelligheder med forældrene. Men de psykiske effekter afhænger af omfanget af strategien og det grundlæggende forhold mellem generationerne. Det er et område, der kræver mere systematisk forskning med særligt henblik på forebyggelse.

De unge kvinder viser desuden modstand, hvis forældrene ikke er fleksible, og trusler om at flytte hjemmefra kan blive en del af forhandlingerne i et samfund som Danmark, hvor velfærdssystem gør det boligmæssigt og økonomiske muligt for de unge at flytte ud.

At flytte hjemmefra, med eller uden kontakt

For en del unge kvinder fører familiekonflikter relateret til frihed især i kombination med psykisk og fysisk vold til strategien om at flytte fra familien ofte med dramatik og opmærksomhed fra majoritetssamfundet. Relativt flere unge kvinder end mænd benytter sig af psykosocial intervention, hvilket kan forklares med, dels at kønnene anvender forskellige strategier og dels at foranstaltnings- og interventionsformerne har en ”feminin karakter” som fx. samtaleterapi.

En nyere evalueringsrapport fra Døgntakten, en krisecenter for unge under 18 år i København (Holmegaard Sørensen, 1999) beskriver, at ca. halvdelen af de etniske minoritetsklienter med længerevarende afdækningsbehov er kvinder, hvilket tyder på, at brugen af denne strategi er relativt stigende. De fleste af de unge etniske minoritetskvinder er placeret i kategorien: personligt eller relationelt problem. De unge danske kvinder er derimod placeret i kategorien lang kontakt med systemet eller traumatiserede unge.

Denne strategi kan have alvorlige konsekvenser for både familien og den unge og kan medføre reorganisering af magtstrukturen i familien med høje psykiske omkostninger. Som Ania fortalte:

Jeg flyttede hjemmefra 3 gange. Første gang kom jeg til et børnehjem, da jeg var 12 år gammel i kort tid, men flyttede hjem igen, da jeg ikke kunne holde ud at være der. Min far sagde, at vi prøver på at finde en løsning, men der blev ikke fundet nogen løsning. Efter 1 år jeg flyttede til en institution igen. Men jeg kunne ikke holde det ud efter et år. Jeg flyttede hjem til familien igen, da jeg var 15 år og var på vej til at være stor. Min far slog mig en dag, også forlod jeg bare hjemmet. .... forhold til familien har været dårligt nogle gange og godt andre gange. Jeg kontakter dem ikke meget, ellers får de magt over mig.

Ania etablerede alligevel delvis kontakt med familien, da hun savnede sine yngre søskende, men hun opnåede ikke en god balance mellem frihed og forholdet til familien. Eksemplet tydeliggør vigtigheden af at inddrage familien på en hensigtsmæssig måde. Kontakten til familien kan være enten frivillig eller en del af interventionen.

Uanset hvilken strategi de unge anvender, kan situationer med gensidig rigiditet og manglende eller begrænset professionel intervention udvikle sig til langsigtet fremmedgørelse med personlighedsforstyrrelser og psykisk sygdom for nogle unge kvinder. De unge kvinders etniske identitet og forholdet til deres etniske gruppe er den anden udfordring, som de møder. Jeg belyser denne udfordring i næste afsnit.

Etnicitetsrelaterede udfordringer: problemer og strategier

De unge kvinder, der klarer sig godt, har en selvidentitet, hvor der er accept af etnisk tilhørsforhold kombineret med blandede kulturelle former. De henter elementer fra den etniske gruppe, majoritetssamfundet og den internationale ungdomskultur.

Problemerne er da relateret til bevidstheden om racediskrimination af etniske minoritetsunge uanset køn samt spørgsmålet om, hvorvidt de klarer sig godt eller dårligt. Som Togeby og Møller (1999) også påpeger, er de unge velfungerende kvinder mere opmærksomme på disse problemer. Bevidstheden er baseret på direkte oplevelser med chikane, manglende eller begrænset accept og respekt fra omgivelserne, stigmatisering af de etniske minoriteters kulturelle former især i medierne

og de politiske partier samt ulige muligheder særligt barrierer på arbejdsmarkedet, der er relateret til minoritetens lave status og begrænsede magt.

De unge anvender forskellige strategier for at klare disse oplevelser, hvilket kan placeres på følgende kontinuum:

Ignorering..... hjælpeløshed ..... passiv accept..... aktiv bekæmpelse .....at gøre sig endnu mere umage..... organisering.

De velfungerende unge kvinder anvender de aktive strategier og forsøger at bekæmpe såvel race- som kønsdiskrimination. Nogle er med i kønsblandede organisationer som CEMYC og G2 eller kønsbaserede organisationer som solduen og ny Dialog 2. Andre deltager som rådgivere for den nye telefonlinje ” Fundamental”, og andre arrangerer debataftener om emner som fx arrangerede ægteskaber vs. tvangsægteskaber. Herudover findes der kvindelige organisationer blandt nogle etniske grupper fx. somaliere, afghanere og pakistanere.

I den seneste periode har unge etniske minoritetskvinder anvendt den aktive strategi at involvere sig i den samfundsmæssige debat om kønsdiskriminerende emner som fx. tørklædedebatten. Deres synlige, velformulerede deltagelse i medierne afspejler deres dobbelte oprør – mod forældre ved at træde frem i det offentlige lys og mod majoritetssamfundet ved at stille krav om frihed til at klæde sig efter eget ønske. Religionshistoriker Bæk Simonsen (2000) kalder dette *den dobbelte provokation*. Jeg betragter desuden dette som et klart eksempel på den dobbelte udfordring, der består i reorganisering af magtbalancen såvel i familien som i majoritetssamfundet, hvilket er del af *empowerment processer*.

De unges kvinders egne forslag: Hjælpeforanstaltninger

Min undersøgelse belyser også de unges møde med det psykosociale rådgivnings- og behandlingssystem. Næsten alle de unge etniske minoritetskvinder understreger, at inddragelse af familien var en positiv faktor i den hjælp, de fik fra systemet. Det er påfaldende, at i den ovennævnte evaluering (Holmegård Sørensen, 1999) synes alle familierne, at der gik alt for lang tid, før de blev inddraget, hvilket medførte en følelse af at miste ansvar og blive klientgjort. Holmegård Sørensen forklarer endvidere:

Det, at de ”holdes udenfor” i så lang en periode, opleves af familierne som, at medarbejderne ikke ser dem som ressourcepersoner, man kan inddrage og samarbejde med, men som ”uvidende fremmedarbejdere” (ibid, s. 117).

Ønsket om at blive ”lyttet til” udtrykkes af alle de unge i min undersøgelse på tværs af etniske grænser og kønsforskelle. Følelsen af ”ikke at blive lyttet til” fører til disempowerment. Dette er også i overensstemmelse med konklusionerne i ovennævnte evaluering, hvor de unge følte, at de blev taget alvorligt og respekteret, idet medarbejderne lyttede meget til dem. Dette må dog ses i relation til, at der er flere unge kvinder end mænd, der kommer i kontakt med det psykosociale system (Arenas & Singla, 1995; Singla, 1997; Singla, 2000), er i kontakt med systemet i en længere periode og husker det tydeligere.

De unge kvinder stiller desuden forslag om matching mellem deres egne og behandlernes etniske baggrund begrundet bl.a. i inddragelsen af familien og behovet for rollemodeller. Disse

rollemodeller skal ikke nødvendigvis bruges som identifikation, men som inspirationskilde i en vanskelig livssituation. Det er vigtigt for de unge at møde etniske minoritetsvoksne som velfungerende professionelle og ikke kun som arbejdsløse, marginaliserede medlemmer af samfundet. Herudover formulerer de unge etniske minoritetskvinder konkrete ønsker om behagelige og afslappede omgivelser, hvor de kan få psykosocial hjælp, hvilket understreger deres iagttagelsesevne og refleksioner over hverdagslivets detaljer.

Disse konstruktive forslag fra de unge demonstrerer deres evne til at reflektere over deres situation og omstændigheder, når de bliver betragtet som positive bidragydere i stedet for passive objekter.

Perspektiver og Udfordringer – for familien, samfundet og hjælpeforanstaltninger

De unge etniske minoritetskvinders situation med udgangspunkt i deres dobbelte udfordring bekræfter, at det er en udfordring for både familien, samfundet og det psykosociale rådgivnings- og behandlingssystem at skabe positive rammer for deres udvikling i moderne tider.

Familien skal være fleksibel, give plads til ungdom og stille kvalifikationskrav med tillid og moralsk støtte, så de unge kan give plads til og acceptere familien. Dette forstår jeg ud fra begrebet ”interdependence”, dvs., fortsat gensidig afhængighed inden for visse livsområder, hvor der er hensyn til og opmærksom på de både ungdommens karv og forældrenes midtlivskrise. Udfordringen for samfundet består i at undgå stigmatisering, klientgørelse og marginalisering af disse unge kvinder og at opfatte dem som aktive personer i stedet for at ignorere dem eller betragte dem primært som ofre.

Udfordringen for hjælpesystemet består i at udvikle nye foranstaltninger samt videreudvikle de eksisterende, således at de inddrager familien med henblik på at finde langsigtede løsninger. Inden for den patriarkalske familiestruktur er det væsentligt at involvere familiemedlemmer især de mandlige for at undgå, at de anvender magt og kontrol, men i stedet udvikler mere omsorg, forståelse og empati for de unge kvinders balancegang mellem familiens og ungdomskulturens krav. Sagt på anden måde, de unge etniske minoritetskvinders empowerment indebærer også en slags ”empowerment af mændene”, da kvaliteter som omsorg har almenmenneskelig positive værdier.

Ydermere er der behov for en form for intervention, der inddrager både kulturelle, magt, etniske og racediskriminerende faktorer for at løse de problemer, de unge etniske minoritetskvinder står overfor. Der er således vel dokumenteret grundlag for ændringer i såvel de professionelle uddannelse som efter- og videreuddannelse.

Konklusionen er at der er et klart behov for dybere belysning af kønsperspektive blandt unge, også de etniske minoritetsunge, men samtidig advares der mod overdreven fokusering på etnicitet eller køn for at undgå forenkling i forståelsen af mere komplekse fænomener – ungdom og etnicitet.

Litteratur Liste

Arenas, Julio & Singla , Rashmi **Etnisk minoritetsungdom i Danmark : om deres psykosociale situation** København : Dansk Psykologisk Forlag 1995

Bæk, Simonsen, Jørgen Ung og Islam i **UFE - Nyt** undervisere for tosprogede elever . Nr.1 2000

Ganesh, Kamala Patrilineal Structure and Agency of Women: Issues in Gendered Socialization in Saraswathi (ed.) **Culture, Socialization & Human Development** : Theory , research and applications in India New Delhi : Sage ,1999

Mørch, Sven **At forske i ungdom** København : Rubikon 1985

Holmgård Sørensen, Tove **Døgnkontaktens arbejde med unge fra etniske minoritetsgrupper- en evaluering** Frederiksberg : Center for Forskning i Socialt Arbejde 1999

Singla, Rashmi **A Socialpsychological Study of second generation adolescent immigrants in Denmark** Dissertation in Psychology (Masters) , University of Copenhagen, 1985

Singla, Rashmi **Køn , kultur og konflikt : Etniske minoriteter og parforhold i Ung i Verden, Ung i Danmark** København : Dansk Flygtningehjælp 1997

Singla, Rashmi **Ungdomsrelationer og etnicitet : en social- psykologisk studie samt implikationer for psykosocial behandling** ph.d. afhandling , Humanistisk Fakultet, Københavns universitet 2000

Søndergaard, Dorthe Marie **Tegnet på kroppen : køn, koder og konstruktioner blandt unge voksne i Akademia** København : Museum Tusulanums forlag 1996

Togebj, Lise & Møller Birgit Diskrimination i Danmark kronikken **Politikken** 22 marts 1999

Visholm Steen **Temaseminar Psykologi – Livslang Udvikling** , Roskilde : Roskilde Universitetscenter 2000

Rashmi Singla M.Sc. i udviklingspsykologi (1976) fra Delhi universitet i Indien, cand. psych., (1985) og ph.d. (2000) Københavns Universitet

Nuværende beskæftigelse:

Psykolog i Københavns Kommune bl.a. som konsulent i ” Det etniske konsulent team med særlig viden om etniske minoritetsunge” i Indvandreradgivningsregi, medstifter og medansvarlig for T.T.T- transkulturelt terapeutisk team for unge indvandrere og flygtninge.

Ekstern lektor i psykologi i Roskilde universitetscenter, Tidligere underviser i et kvindegymnasie i det nordlige Indien, Institut for psykologi og minoritetsstudier på Københavns universitet , flerkulturel daghøjskole ”Transkultura”

Medstifter og nuværende bestyrelsesmedlem for Selskab for interkulturel psykologi i Dansk Psykolog foreningsregi